

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 186. szám

2008. június

A szikla

Éjszaka volt. Az ember a konyhójában aludt, mikor hirtelen fény töltötte be a szobát és megjelent Isten. Az Úr azt mondta neki, hogy el kell végeznie egy feladatot, és odavezette egy hatalmas sziklához, ami a konyhóval szemközt volt.

Az Úr elmagyarázta az embernek, hogy a hatalmas sziklát teljes erejéből kell tolnia. Így hát az ember ezt tette nap, mint nap. Több éven keresztül reggeltől estig küszködött a kővel, nekifeszült a hátával, a vállával a nagy szikla hideg felszínének, és teljes erejéből nyomta. Minden este kimerülve és fájó tagokkal tért vissza a konyhójába. Úgy érezte, hogy az egész napja hiábavaló volt.

Ahogy az ember elbizonytalanodott, a Sátán elhatározta, hogy színre lép és gondolatot ültet el az ember agyában, hogy "Hosszú ideje napról napra kínlódsz azzal a sziklával és az mégsem mozdult meg." Sikertelt azt a benyomást keltenie benne, hogy a feladat lehetetlen és felsült vele. Ez a gondolat teljesen elbizonytalanította és elcsüggesztette őt.

- Miért töröd magad ezért? - kérdezte a Sátán. - Felesleges annyi időt rászánnod. Csak éppen, hogy told egy kicsit, az is elég lesz.

Ez volt az, amit az elcsüggedt ember is tervezett, de elhatározta, hogy előtte imádságban az Úr elé viszi ezeket a zaklatott gondolatokat.

- Uram - mondta - hosszú ideje fáradozom, és

keményen szolgállok téged, minden erőmet latba vetve, ahogyan kérted. De még mostanra sem sikerült elérnem, hogy a kő akárcsak egy fél millimétert is mozduljon. Mit csinálok rosszul? Miért nem tudom teljesíteni a feladatot?

Az Úr könyörületesen válaszolt:
- Barátom, én arra kértelek, hogy szolgálj engem, amit te elfogadtál. Azt mondtam, az a feladatod, hogy nyomd azt a követ teljes erődből, amit meg is cselekedtél. Én egyszer sem mondtam neked, hogy azt el kell tolnod. Neked csak annyi volt a dolgod, hogy nyomd a sziklát. Most pedig hozzám jössz, mert úgy gondold, hogy feleslegesen vesztegetted az idődet és az erődöt. De ez igazán így van? Nézz csak magadra! A karod erős és izmos, a hátad kigyúrt és barna, a kezeden bőrkeményedés van az állandó erőlködéstől, a lábad masszív és kemény lett. Az ellenállás megerősített és most sokkal többre vagy képes, mint eddig. Igaz, hogy nem mozdítottad meg a követ, de én csak azt kértem, hogy engedelmeskedj és nyomd azt teljes erődből, hogy gyakorold a hitedet és bízz az én bölcsességemben. Ezt te meg is tetted. Most akkor, barátom, elmozdítom a követ. Sokszor, mikor Isten szavát halljuk, hajlamosak vagyunk arra, hogy a saját eszünkkel próbáljuk megfejteni, mit is szeretne tőlünk. Pedig ilyenkor Isten csak engedelmességet akar és azt, hogy higgyünk Benne. Vagyis gyakorold a hitet, amely hegyeket mozdít el, de ne felejtssd, hogy Isten az, aki a hegyet elmozdítja.

(-net-)

Beszélő fák

Élt egyszer egy dombtetőn három fa. Gyakran beszélgettek, elmondták egymásnak álmaikat, vágyaikat. Az első fa egyszer így szólt:
- Belőlem egy kincsesláda lesz. Megtöltenek majd arannyal, ezüsttel és sok sok drágakövel. Külsőmet is megfaragják, mindenki csodálni fogja szépségemet.

A második fa is elmondta vágyát:
- Belőlem hatalmas hajót fognak ácsolni az emberek. Császárok és királyok fognak utazni rajtam, hogy bejárják a Föld minden zeg-zugát. Utasaim biztosnak fogják érezni magukat rajtam!

A harmadik fa is beszélni kezdett:
- Szeretnék magasra megnőni, hogy az erdő legmagasabb fája legyek. Az emberek mindenholnan látni fognak engem a dombon, én pedig arra fogok gondolni, hogy nagyon közel kerültem az istenhez és a mennyek országához. Minden idők legmagasabb fája lesz belőlem, az emberek örökké rám fognak emlékezni. Elmúlt néhány év, jöttek a favágók. Megnézték az első fát és az egyik ember azt mondta:
- Ez a fa nagyon erős, ha kivágom, biztosan megveszi tőlem az asztalos –, és nekifogott, hogy a fát kivágja. A fa nagyon boldog volt, mert tudta, hogy az asztalos belőle kincsesládát fog készíteni.

A második fánál is megszólalt egy favágó:
- Ez egy nagyon magas fa, a hajógyárban biztosan jó pénzt fogok kapni érte. - A második fa is boldog volt, érezte, hogy álma beteljesült. Nagy hajót fognak ácsolni belőle. Amikor a favágók a harmadik fához értek, az nagyon elszomorodott. Úgy érezte reményei szertefoszlottak. Egy favágó megszólalt:
- Ezzel a fával nincsenek terveim. Kivágom és anyagát elteszem.

Az első fából az asztalos egy jászolt készített. Betették egy istállóba és megtöltötték szénával. A második fából egy kis halászcsónak készült. A fa reményei, hogy fedélzetén császárok és királyok fognak hajózni, széjjelfoszlottak. A harmadik fát szálfákká vágták össze és darabjait egy sötét helyre rakták. Sok év múlt el és a fák már megfeledkeztek

álmaikról. Egy napon egy asszony és egy ember jött be az istállóba ahol az asszony egy gyermeket hozott a világra és a kisdedet elhelyezte a szénával telt jászolba, amely az első fa anyagából készült. A fának eszébe jutott egykori álma és rájött arra, hogy a világ legnagyobb kincsét őrzi.

Ismét elmúlt sok-sok év és néhány ember beült egy csónakba, amely a második fa anyagából készült. Az emberek közül az egyik fáradt volt és elaludt. Nagy vihar tört ki és a fa arra gondolt, hogy a belőle készített csónak képtelen lesz ellenállni a hullámoknak. Az emberek felébresztették alvó társukat, aki felállt, a szél felé fordult és elkiáltotta magát: „Béke veled!”. A vihar egy csapásra elmúlt. A fa, amelynek anyagából készült a csónak, rádöbrent arra, hogy fedélzetén a királyok királya tartózkodik, aki képes volt még a legerősebb vihart is lecsendesíteni.

Végül valaki jött, vállára tették neki a harmadik fa szálfáiból készített keresztet. Terhét egy város utcáján vitte, ahol az emberek szidalmazták és gúnyolták őt. Amikor megálltak, az embert felszögezték a keresztre amit azután felállítottak a dombon. A harmadik fa rádöbrent arra, hogy álmai neki is megvalósultak, erős maradt, magasan áll egy domb tetején, és nagyon közel került Istenhez mert Jézus testét hordja magán. Amikor úgy látod, hogy a dolgok nem úgy alakultak, ahogyan azt elgondoltad, jusson eszedbe, hogy az Istennek tervei vannak veled. Ha hiszel benne, meg fog ajándékozni terved megvalósításával.

Mind a három fának álmai valóra váltak, talán nem éppen úgy, ahogyan azt egykor elképzelték. Mi sem tudhatjuk, hogy az Istennek milyen tervei vannak velünk. Még, ha olyanok is, amilyenek nem vártuk, mert az ő útjai kifürkészhetetlenek.

(-net-)

Csak egy kérdőjel

Ma még dolgozol. Ma még látod a gyermekeidet, szüleidet, unokáidat. Ma még sok mindenben gondolkozol. Ma még tervezed a családod üdülését. És holnap? Holnap talán lecsukod szemeidet, s többé nem tudod kinyitni, és már csak a szeretteid kulcsolhatják össze a kezeidet a koporsódban. Te már nem vagy közöttünk. Elmentél. A tested itt van még. És a lelked? Sokan ugyanúgy iktatták a hivatalos leveleket, ötvözték a nemesfémeket, mosták az autójukat, főztek, vezették az autóbust, igazgatták a gyárakat, netán karbantartottak egy épületet, tanultak vagy tanítottak. Szóval: végezték mindennapi munkájukat. Gondokkal, vagy gondok nélkül éltek, mint most te.

Az operaénekes, a vidám bohóc, a tehetséges színész, a virtuóz zenész, akiket eddig csodáltál, többé nincsenek. Messzire mentek. A tettek világából a valóság világába. Elnémult a piaci árus, akitől a legszívesebben vásároltad a primórt. Nem kapálja többé a földjét, s a megtermelt feleslegét már nem tőle veszed. Ha ő nem is hitt az örökkévalóság létezésében, mégis átlépte az Isten országának mezsgyéjét.

Nos, kedves embertársam, hosszabb vagy rövidebb idő után, de rád is sor kerül. Előtted áll a menny vagy a pokol. A kettő közül az egyik biztosan az örök lakóhelyed lesz. Még ma kell döntened! Holnap lehet, hogy már túl késő lesz. „Mindössze” egy nappal késtél el. Melyiket választod? Melyik felé igyekszel? Ne siesd el, hagyj pár percet a lelkiismeretednek a válaszra! De semmiképpen se halaszd holnapra!

Ezen az írásomon keresztül is ma még szól, ma még hív a Szentlélek. Kérlek, ne legyints, ne hessegesd el az Ő hívogató hangját!

Tudom, hogy tudod, rád is sor kerül. **EL KELL MENNED!**

Válaszolj őszintén!

Felkészültél már az örökkévalóságra

?

(Fórizs József)

A vörösbecy

Mikor Isten a világot teremtette, nem csak eget és földet, hanem állatokat és növényeket is teremtett. Mindegyiknek nevet adott.

Gyönyörűek voltak a virágok és szebbnél szebbek az állatok. A szamár, méh, tücsök, hangya, páva, fécán, papagáj, pillangó - nem is beszélve az aranyhalról vagy a rózsáról. Este felé Isten teremtett még egy szürke madarat is, azt mondta: Téged vörösbecynek foglak nevezni és elengedte a nagyvilágba. Nagyon boldog volt a madárka, megnézte a gyönyörű földet ahol élni fog. Kedve támadt, hogy magát is megnézzék a víz tükreben. Akkor vette észre, hogy egészen szürke és egyetlen egy vörös tolla sincs. Visszament Istenhez és megkérdezte miért vörösbecy a neve, hiszen teljesen szürke. Isten azt mondta: Vörösbecynek neveztelek, annak is foglak hívni, de gondoskodj arról, hogy úgy élj, hogy méltó légy a nevedre és újból visszaküldte a kismadarat a nagyvilágba.

A madárka fészket rakott egy rózsabokorba, gondolta, hogy majd a rózsák rátapadnak a megszínezi a tollait - a szirmok lehullottak de nem festették meg a tollakat. Később találkozott egy hozzá hasonló madárral, nagy szerelemre lobbant, azt vélte magában, Isten biztos úgy gondolta, olyan nagyon szeressek, hogy a melltollaim vörösre festődjenek a szerelem hevéből - nem sikerült. Azután énekelni kezdett, azt gondolta, hogy az ének tüze ami a mellében lakik, az fogja vörösre festeni a tollait. Aztán a bátorságába és vitézségébe bízott. A harci vágya a szívébe buzog, majd attól vörös lesz - de nem, a tollak továbbra is szürkék maradtak.

Sok-sok év telt el. Az emberek és az állatok elhagyták a paradicsomot. megsokasodtak, megtanulták a földet művelni, nagyszerű templomokat és városokat építettek. A madárka még mindig egy szürke kismadár volt, ült a csipkebokorban és nevelte fiókáit.

Egyszer Jeruzsálem egyik kapuján nagy tömeg vonult ki és afelé a domb felé siettek, ahol a madárka fészkelte. Volt köztük lovas, zsoldos, hóhérlegény szögekkel és kalapácsokkal, papok és bírák, siránkozó asszonyok és rengeteg ember, sokan ordítottak, kiabáltak mint ahogy az utca népe szokott. A madárka hirtelen elnémult, eltakarta a fiókáit ne lássanak semmit.

Három embert hoztak keresztre feszíteni. A madárka remegve nézte végig az egészet és arra gondolt, hogy az egyik ember arca olyan jószágos, pedig még töviskoronát is nyomtak a fejére ami úgy a homlokába mélyedt hogy csorog a vére. Nagyon fájt a madárkának ahogy látta, hogy szenved, gondolta elmegyek, segítek neki, ha tudok. Nagyon félénk volt, nem mert az emberek közelébe menni, de legyőzte félelmét, felrepült a megfeszített fejéhez és kihúzott egy töviskét a szörnyű koronából. Legalább ennyit segítettem ezen az emberen -gondolta és visszarepült a fiókáihoz. A kismadarak kiabálni kezdtek: A melltollaid vörösek lettek. Az csak egy vércsepp annak a szerencsétlenembernek a homlokáról- nyugtatgatta őket - eltűnik ha megfürdöm. De akármennyit fürdött nem tűnt el a vörös folt a begyéről, és a fiókái is örökölték. Méltó lett a nevéhez melyre teremtése óta várt és ez a mai napig is így van. Azon tünődöm, vajon úgy élek-e, hogy méltó vagyok a nevemre – ember. *(-net-)*

Hányféle keresztyén él a földön?

Sötétkamra keresztyén: hitéletét titkon, a sötétben éli, hogy más meg ne lássa.

Novemberi keresztyén: közelében az embert a hideg rázza.

Nézőközönség keresztyén: érdeklődik, lelkesedik, de nem vesz részt semmiben.

Porcelán keresztyén: vigyázni kell vele, mert érzékeny és könnyen sértődik.

Kirakat keresztyén: kifelé szépet mutat, de élettelen, mint egy kirakati bábu.

Látszat keresztyén: képmutató, azaz hamis képet mutat önmagáról.

Névleges keresztyén: csak a neve az, de ő maga halott.

Tamaskodó keresztyén: aki csak azt hiszi el, amit lát.

Mentsen Uram! - keresztyén: aki a szenvedésnek még a gondolatától is visszariad.

Ágaskodó keresztyén: csak egy a fontos számára, hogy ki a nagyobb? - természetesen ő maga!

Világítólámpás keresztyén: olvasd el Máté 5,16-ot! *(-net-)*

Mese az erdőről

Tudnod kell, kedvesem, hogy amikor a Jóisten a világot megteremtette, és már mindennel készen volt, összehívta négy legkedvesebb angyalát, hogy szétossza közöttük a világ kincseit. Az igazi kincseket. Egyiknek a jóságot adta, hogy szálljon vele az emberek közé, és mindenkinek a szívébe tegyen egy kis darabkát. A másodiknak a szeretetet adta, s a harmadiknak a békességet. Az angyalok pedig leszálltak a kincsekkel a földre. Odamentek sorra minden emberhez. Az emberek azonban lezárták szíveiket nagy, súlyos lakatokkal. Gyűlölet, irigység, rosszindulat, kapzsiság őrizték a lakatokat. Isten angyalai hiába mentek egyiktől a másikig, a szívek nem nyíltak meg, s ők nem tehették beléjük a Jóisten ajándékait. A Jóisten pedig, aki mindent lát, látta ezt is és nagyon elszomorodott. Mert tudta, hogy baj lesz ebből. Háborúság, nyomor és pusztulás. Gyűlölet lakozik majd az emberek házaiban és jajgatástól lesz hangos a föld. S ahogy a Jóisten ott szomorkodott, egyszerre csak elébe lépett a negyedik angyal, akiről bizony meg is feledkezett volt, és ezt mondta: Hallgass meg engem, édes, jó Istenem! Lám, odaadtad angyaltársaimnak a jóságot, meg a szeretetet, meg a békességet, de ők bizony nem érnek velük semmit, amíg az emberek szíve zárva marad. Add nekem az erdőt, és én majd megnyitom velük az emberek szívét! A Jóisten rácsodálkozott a kicsi angyalra, de aztán elmosolyodott, és ez a mosolygás olyan volt, mint amikor a nap fénye átragyog a felhőkön. Próbáld meg, lelkecském, - mondta kedvesen a Jóisten, ahogy kívánod, neked adom az erdőt.

Azon a régi napon tehát Isten angyala lejött, hogy megszépítse az erdőt. Kacagtak a fák, a virágok és a rétek. Kacagtak a manók és a tündérek, és fent a szikla tetején. Csak öreg Csönd bácsi nem kacagott, hanem megrázta bosszúsan hosszú zuzmószakállát, úgy, hogy a kicsi csigák alig tudtak megkapaszkodni benne. Összehúzta köpenyét és messzire elhúzódott onnan, be az erdők legsötétebb mélyébe, mohos fák és még mohosabb

sziklák közé.
Így na, - mondotta elégedetten az angyal, mert tetszett neki, hogy az erdő megéledt. Így na, most már rendben van minden.
Az erdő pedig élni kezdett. Úgy éppen, ahogy most is él. A szellő, akit ruhája ráncaiból rázott elő az angyal, járta a fákat, és a fák suttogva beszélgettek egymással. Úgy mint ma is, éppen úgy. Vén fák odvában, sziklák üregeiben, bozótok sűrűjében matattak a manók, s tanítgatták az állatokat mindarra, amit tudni jó és hasznos. Mint ma is, éppen úgy. Tisztásokon, rejtett nyiladékok napfoltjain virágok nyíltak, s minden virágban egy tündérke lakott, hogy minden madár idejében megtanulja a maga dallamát, és senki az erdőben mérges bogyót ne egyék. Énekeltek, füttyörésztek, csiviteltek a madarak, mesélt a forrás. A Visszhang pedig ült a sziklán halványkék ruhában, és lógatta a lábát. Akárcsak ma, éppen úgy.
Az angyal pedig látta, hogy szép az erdő, és elindult, hogy megkeresse három társát: a Jóság angyalát, a Szeretet angyalát és a Békesség angyalát.
Gyertek, - mondta nekik, az erdő majd megnyitja az emberek szívét, és ti elhelyezhetitek benne a magatok kincseit.
Bevitte őket az erdő mélyébe, ott a legszebb tisztásra, amit azóta is Angyalok Tisztásának neveznek. Ott megpihentek és várták az embereket.
Jött az első. De hiába daloltak a madarak, hiába virágoztak a virágok, hiába suttogtak a fák, és hiába mesélte legszebb meséit a forrás, az ember nem látott és nem hallott meg mindebből semmit. Fejszét fogott, levágott egy fát, és elment vele. Szíve nem nyílt meg egyetlen pillanatra se. Rontó-ember volt.
Az angyalok nagyon elszomorodtak, amikor látták, hogy hiába szép az erdő, a rontó-ember nem látott meg belőle semmit. Megsíratták a szerencsétlent, amikor elment zárt szívvel, hidegen. Ez volt az első harmat a földön. Az esti harmat. Angyalok könnye.
Aztán jött a második ember. Jött, de ő se látott meg semmit az erdőből. Vakon és süketen haladt a maga útján, fejét lehajtva hordta, és száraz rőzsét gyűjtött. Száraz ágakat keresett csupán az élő, csodaszép erdőben. Az ő szíve se nyílhatott meg. Jött és elment. Gyűjtő-ember volt, közönyös ember. Az angyalok megsíratták őt is, még jobban, mint az elsőt. És ez volt

a második harmat az erdőn. A hajnali harmat. Búsan álltak az angyalok a tisztás közepén, és sírtak. Sírták az embereket, akik nem látják meg a szépet. Sírtak a fák is, sírt a szellő, a virágok, a tündérek a virágokban. A patak is sírt, a csönd is sírt.
És ekkor jött a harmadik ember. Jött, megállt a tisztás széliben, és meghallotta sírni az erdőt. Meglátta a virágokat, a fákat. Meghallotta a csermelyt. És halkán mondta: Istenem, milyen szép...
És abban a pillanatban lehullt a szívére egy nagy, rozsdás lakat.
Akkor kelt a nap. Kacagó sugari aranycsíkokon nyargalták végig a fák tetejét. Szempillantás alatt felszáradt a harmat, szétfoszlottak a ködök. Ragyogott a kék ég, csillogtak a fűszálak. Egy sárgarigó felröppent a legmagasabb fenyő tetejére, és vidámat, nagyot füttyentett. És erre egyszerre megszólalt minden madár. Kacagtak a virágok, és kacagott a patak. Tündérek táncoltak a fák alatt, bukfencet vetettek örömeikben a manók. A szellő megcsiklandozta a fák leveleit, és fent a sziklán tavaszillatú madárdalokat énekelt a visszhang.
Milyen szép! – mondta még egyszer az ember.
Az angyalok pedig odaléptek hozzá, egyenként, lábujjhegyen és nyitott szívébe beletették a kincseket. A jóságot, a szeretetet és a békességet. Magasan, fönt az égben, fehér felhőtűtájon a Jóisten ült, maga. És alámosolygott a földre.
Így volt ez bizony, lelkecském, s így van azóta is. Háromféle ember él a világon: a rontó-ember, a gyűjtő-ember és a látó-ember. Te látó-ember leszel, ugye?
Amikor az erdőre kimégy, figyelve lépj, és lábujjhegyen. Mihelyt a fák alá belépsz, és felrebben előtted egy rigó: akkor már tudnod kell, hogy az erdő észrevett.
Ha megállsz egy pillanatra, hallani fogod a szellőt, ahogy a fák között tovaoson. Te már tudod, hogy ezt a szellőt is az angyal rázta elő, köpenye ráncaiból. Ha jól figyelsz, a manókat is hallhatod: surrannak, matatnak itt-ott a sűrűben. Sok dolguk van, igyekezniük kell. A virágokat is láthatod majd, és minden virág kelyhéből egy tündér les rád. Figyelik, hogy rontó-ember vagy-e? Azoktól félnek. De te látó-ember leszel, és a tündérek ezt hamar felismerik. Kiülnek a virágok szirmaira, és kedvesen rád kacagnak. De akkor már a pata-

kot is meghallod, ahogy neked mesél, csodálatos meséket az erdőről. Csönd bácsi, az öreg, ő csak a fák közül, vagy egy szikla mögül les reád.

Kacagsz vagy énekelsz? A napsütötte szikla-csúcson egy kék ruhás lányka ül, lábait lógatja, és hangodra vidáman visszakacag. Te már ismered őt is ebből a meséből. Csönd bácsi nagyobbik leánya, Visszhang a neve. Haladj bátran, egyre mélyebben az erdő közé. A fák alatt láthatod a harmatot, ahogy megcsillan a fűszálak hegyén. Jusson eszedbe, hogy angyalok könnye ez. Angyaloké, akik sokat sírnak még ma is, mert annyi embernek zárva marad a szíve a szép előtt.

De miattad nem sírnak már. Mosolyognak, amikor jönni látnak. Mosolyognak a fák is. A virágok legszebb ruhájukat öltik magukra, és megdobálnak láthatatlan puha illat-labdáikkal. Minden olyan szép, puha, és illatos körülötted, minden olyan tiszta és barátságos. Csak haladsz az erdőn át és arra gondolsz, hogy szép. A virágok, ahogy nyílnak. A fák, ahogy egymás közt suttogva beszélgetnek. A forrás, ahogy csobog. A madarak, ahogy dalolva, füttyörészve, csivitelve szökdösnek ágról-ágra. A mókusok, a nyulacskák, minden. Csak haladsz csöndesen, gyönyörködve, céltalanul, s egyszerre csak kilépsz az Angyalok Tisztására. Nem is tudod, hogy ez az, mivel az angyalokat nem láthatja a szemed. Csak annyit látsz, csak annyit érzel, hogy csodálatosan szép. És megállsz. És abban a pillanatban megnyílik a szíved, és az angyalok észrevétlenül melléd lépnek, egyenként, lábujjhegyen, és belerakják kincseiket a szívedbe.

A legnagyobb kincseket, amiket ember számára teremtett az Isten. A jóságot, a szeretetet és a békességet.

Te minderről semmit nem tudsz akkor. Csak annyit hallasz, hogy a madarak nagyon szépen énekelnek, körülötted, és a patak nagyon szépen mesél. Csak annyit látsz, hogy nagyon szép az erdő. A fák, a virágok, a fű, a moha, a magas kék ég és rajta nagy, csillogóan fehér felhő, amelyiken a Jóisten ül és jóságosan álmosolyog.

Csak amikor visszatérsz újra az emberek közé, a rontó-emberek és a gyűjtő-emberek közé, és hiába gonoszok hozzád, te mégis jóval viszonzod gonoszságukat, szeretettel vagy mindenki iránt, és az élet legsúlyosabb perceiben is derű

és békesség van a homlokodon. Csak akkor látják meg rajtad, hogy az Angyalok Tisztásán jártál, kedvesem.

(Wass Albert)

Ha egy Biblia beszélni tudna...

- Január 15.**
Gazdám újévkor elhatározta, hogy naponta elolvas egy fejezetet belőlem. Az éjjeliszekrényen fekszem. Még nem olvasott.
- Január 25.**
A gazdám leporolt. Egyéb nem történt.
- Február 10.**
Elvitt a gazdám egy bibliaórára. Örülök, hogy végre kézbevettek. Valamit keresett a gazdám bennem, de nem találta meg.
- Február 15.**
Változatlanul az éjjeli szekrényen heverek.
- Március 25.**
Az újságok közé kerültem.
- Április 10.**
A gazdám leporolt, és a könyves asztalra tett.
- Július 1.**
Egy bőröndbe kerültem, sok holmi közé. Úgy látszik, a gazdám elutazik.
- Július 2.**
A gazdám megérkezett. Mindent kipakolt a bőröndből, egyedül én maradtam ott.
- Július 30.**
Ismét otthon. A gazdám ismét a könyvespolcra tett.
- Augusztus 8.**
Este. Borzalmas vihar kerekedett. A gazdám elővett. Idegesen lapozott bennem. Végre a 91. zsoltnál olvasni kezdett.
- Augusztus 9.**
Ma nincs veszély. A gazdám pihenni hagy.
- Szeptember 17.**

Ma este imaórára készül a gazdám. Levett a könyvespolcra, belém lapozott, olvasni kezdett. De hirtelen csengett a telefon. Engem lecsapott az asztalra, felvette a kagylót, hosszan elbeszélgetett, majd amikor befejezte, engem visszatett a könyvespolcra.

Október 10.

Még mindig a könyvespolcon fekszem. Gazdám sokat mérgelődik, bosszankodik és morog, ha otthon van. Nincs jó hangulatban. Valami nincs rendben.

November 16.

Ma gazdám váratlanul elővett. Egy meghívót helyezett lapjaim közé melyben tudatták velem, hogy egy bibliatanulmányozó hét kezdődik. Már előre örültem, hogy végre a gazdám kezébe veszi és olvasni fog, de hiába vártam. Ott maradtam a könyvespolcon. A gazdámnak nem volt szüksége rám. Milyen kár...
(-net-)

A szív

- Holnap reggel - kezdte a sebész -, ki fogom nyitni a szívedet.

- **OTT FOGOD TALÁLNI JÉZUST** -
vágott közbe a fiú.

A sebész bosszankodva felnézett.

- Fel fogom vágni a szívedet - folytatta -, hogy lássam, mennyi károsodás történt.

- De amikor felnyitod a szívemet, **JÉZUST FOGOD OTT TALÁLNI** - mondta a fiú.

A sebész a szülőkre tekintett, akik csendben ültek.

- Miután látom, hogy mennyi károsodás történt, vissza fogom varni a szívedet, és a mellkasodat, és eltervezem, mi lesz a következő lépés.

- De... **OTT FOGOD TALÁLNI JÉZUST A SZÍVEMBEN.**

A Biblia azt mondja, hogy Ő ott él. Ott fogod találni a szívemben.

Az orvosnak elege lett :

- Majd megmondom én neked mit fogok ott találni : sérült izmokat, gyenge vérellátást, és elvékonyodott érfalakat fogok ott találni. Ezután el fogom tervezni, hogy tudlak meggyógyítani.

- **JÉZUST IS OTT FOGOD TALÁLNI,**

Ő ott él - mondta a fiú.

A sebész elment. Leült az irodájában, és magnószalagra vette a műtéttel kapcsolatos feljegyzéseit:

„Sérült főütőér, sérült tüdőbe vezető erek, elterjedt izomsorvadás. Nincs remény a szívatültetésre, nincs remény a gyógyításra, kezelésre. Terápia : fájdalomcsillapítók, és ágyban fekvés.

Prognózis : itt kis szünetet tartott ... - egy éven belül halál.”

Megállította a magnót, de volt még mit mondania ...

- Miért ? - kérdezte hangosan.

Miért tetted ezt ?

TE juttattad őt ide !

TE okoztad neki ezt a gyötrelmet, és TE károhoztattad őt korai halálra !

Miért ?

Isten így felelt :

- A fiú az én bárányom, nem terveztem, hogy sokáig a te nyájadhoz tartozzon, mert ő az én nyájamnak tagja, és az lesz örökké.

Itt, az én nyájamban nem lesz fájdalom, olyan jólétben lesz része, amit te el sem tudsz képzelni.

Szülei egy napon találkoznak majd velem, és ők is megismerik a békességet és az én nyájam gyarapodni fog.

A sebész forró könnyeket hullajtott, de ingerültsége még ennél is hevesebb volt.

- TE teremtetted ezt a fiút,

TE teremtetted ezt a szívet !

Meg fog halni hónapokon belül ...

Miért ?

Isten válaszolt :

- A fiú az én bárányom, vissza fog térni az én nyájamhoz, amint elvégezte küldetését.

Én nem azért küldtem az én bárányomat a nyájadba, hogy elveszítsem.

Hanem azért, hogy - egy másik elveszett bárányt megmentsem !

A sebésznek folytak a könnyei...

A sebész odault a fiú ágya szélére. A szülők vele szemben ültek.

A fiú felébredt, és suttogva kérdezte:

- Kinyitottad a szívemet ?

- Igen - mondta a sebész.

- És mit találtál ? - kérdezte a fiú.

MEGTALÁLTAM JÉZUST ! - felelte az orvos.

GYEREKSZÁJ

A két éves Áron játszik a kertben. Egyszer csak megjelenik, kezében egy földigilisztával, és így szól anyjához:
- Nézd, anya! Ójjáskígyóóó!

Áront, három éves korában, tanítjuk az "r" hang kimondására.
- Áron, figyelj! Répa, retek mogyoró, korán reggel ritkán...
- Szój a kakasz!

Nyár van, a gyereklábak tele szúnyogcsípéssel, horzsolással, karcolással. Áron (négy évesen) egy reggel terepszemlét tart felettük:
- Az éjjel új sebek nőttek a lábamon!

Apa egy Halász Judit-nótát énekel. Áron (négy és fél éves) ragyogó arccal mondja:
- Én tudom ám, hogy ezt ki énekl: a Horgász Judit!

Marci hosszú ideje keresi a papucsát, de sehol sem találja. Áron pillanatok alatt megleli és odaadja neki. Marci sértődötten:
- Jól van, de én eldugottabb helyeken kerestem!

A nagyszülők házában elromlott a lift. Domonkos (3,5 éves) megállapítja:
- Eltörött a menője...

FAKANÁL

Omlós pulykaszelet

Hozzávalók: 4 szelet pulykamell; só; fekete bors; 1 csokor petrezselyemzöldje; 2 citrom; 2 evőkanál olívaolaj; 5 dkg margarin; 0,5 dl húsleves.

Elkészítése: A pulykamelleket kissé kiklopfoljuk, majd sózzuk, borsozzuk. Forró olajon mindkét oldalukat 2-2 percig sütjük. Amikor kissé megpirultak, kiszedjük és melegen tartjuk. Az egyik citromot vékonyra szeleteljük, a másik citromnak kicsavarjuk a levét. A húsleves egy serpenyőben felforrósítjuk, hozzáadjuk a citrom felét, a margarint és az apróra vágott petrezselymet. A hússzeleteket a pecsenyelével együtt ebben megpároljuk, majd ízlés szerint fűszerezük, citromlevet is adhatunk még hozzá. Az elkészült hússzeleteket citromszeletekkel díszítjük, burgonyakroketával tálaljuk.

Alkalmaink

Istentisztelet: minden vasárnap 10 és 17 órakor

Biblióra: minden csütörtök 18,30 órakor

Korosztályok szerinti gyermek bibliakör: minden vasárnap 9 órától 10 óráig

Ifjúsági biblióra: minden kedd 18,00 órától és vasárnap 9 órától 10 óráig

Ifjúsági énekóra: minden vasárnap 16,00 órától 17 óráig

Felnőtt kiscsoportos biblia tanulmányozás /MKBK/: minden vasárnap 9 órától 10 óráig

Énekóra: minden csütörtök 19,30 és vasárnap 18,30 órától

Úrvacsora: Minden hónap első vasárnapján a 10 órakor kezdődő Istentisztelet második felében

Közös imaóra: Ünnepi Istentiszteletek előtt 9 órától 10 óráig (Karácsony, Húsvét, Pünkösöd, Hálaadónap)

Baba -Mama klub: Minden hónap páros hét csütörtökjein 10 órától 12 óráig

Törekvők órája: A résztvevők igényeihez igazodva, megbeszélés alapján

Sakk szakkör Minden hónap első vasárnapját követő hétfő 17 órától

Előljárási megbeszélés: Minden hónap első szerdáján 18 órától

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: **Dr. Almási Mihály**
Pesterzsébet, Ferenc u.3.
Telefon: 283-14-13

Gyülekezetvezető: **Laczkovszki János**
Telefon: 285-25-97

Gondnok: **Császár Sándor**
Telefon: 284-21-81

Gyülekezet honlapja: www.erezsebet.baptist.hu

SZERETET - SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: **dr. Almási Mihály**
Szerkesztő: Máté Dániel, Máté Daniella, Máté Lukács

Technikai szerkesztő: Lesták Károly
Email: mate.dani@freemail.hu és lestakk@ps.hu